

ZE GAVLENA

ISSN 2667-9728 (Online)

RAV• art review 05.2021

03

-----IN THE BEGINNING WAS THE CLAY-----

ჟ ბავღენა

ნავ • არტ ბიომორფიკ 05.2021

----- რეკლამა ნიშნის -----

შინაარსი content

PRESENTS

საუბარი ხელოვნებაზე

4

ინტერვიუ ლია ბაგრაციონთან

PRESENTS

IN CONVERSATION WITH THE ARTIST

8

INTERVIEW WITH LIA BAGRATIONI

ისტორიული უაქუბები

11

ვაზი და თიხა

HISTORICAL NARRATIVES

13

WINE AND CLAY

OLD MASTER

14

ალდე კაკაბაძე ALDE KAKABADZE

PRESENTS

ქერამიკა დღეს

15

ბელაზ ბედიძე

PRESENTS

CERAMIC TODAY

18

MALKHAZ SHVELIDZE

PRESENTS

ხელოვნებათმცოდნის ბლოგი

20

მარიამ შერგელაშვილი - თიხაში უორაქუბიანი განხილვები

PRESENTS

BLOG OF AN ART HISTORIAN

21

MARIAM SHERGELASHVILI - STATEMENTS MOULDED IN CLAY

PRESENTS

EMERGING ARTIST

22

მერაბ გუგუნაშვილი

PRESENTS

EMERGING ARTIST

23

MERAB GUGUNASVILI

PRESENTS

ალგორითმი 5

24

ისტორიის გადაკვეთაზე - იოსებ კბილაშვილი

PRESENTS

ALGORITHM 5

25

INTERSECTING WITH HISTORY - IOSEB KBILASHVILI

PRESENTS

ქერამიკა დღეს

26

ქერამიკული უნდასაზოგო - უტა ბეკაია

PRESENTS

CERAMIC TODAY

27

CERAMIC PHANTASMAGORIA - UTA BEKAIA

PRESENTS

WHITE STUDIO

28

HANDMADE PORCELAIN

PRESENTS

WHITE STUDIO

29

ინტერვიუ ნატა ერისთავთან

PRESENTS

WHITE STUDIO

32

INTERVIEW WITH NATA ERISTAVI

თიხა

არის მახსიარების ჭურჭელი,
რომელიც მზადაა

ბადაიუცვას
ფორმად

მასსოვს ჩვენი გაცნობის პერიოდში, 2016 წელს, როდესაც აბრეშუმის მუზეუმის საგამოფენო პროექტზე მუშაობდი, გამოკვეთილად თიხის არტისტი - ამგვარი სახელდებით განსაზღვრე საკუთარი თავი. რას გულისხმობდა ეს დეფინიცია მაშინ და რას გულისხმობს დღეს? წარგვიდგინეთ ლია ბაგრატიონი

REACH
art VISUAL
ART consulting
company

PRESENTS

საუბარი ხელოვნებაზე

სუსტადიონი
ბაბრადიონი
რსუ

ეს ტერმინი ერთ-ერთ უცხოენოვან ტექსტში ვნახე და მოვიხიბლე ამ განსაზღვრებით. როდესაც თიხაში ინტენსიურად დავიწყე მუშაობა, ეს იყო 2000 წელს, ქართველ კერამიკოსთა პირველი სიმპოზიუმი (ამ სიმპოზიუმზე მიიღო გრანპრი. მ.შ.), მაშინ სწორედ კერამიკულ ნამუშევრებს ვაკეთებ-

საუბარი ხელოვნება

დი და ნამდვილად მხოლოდ კერამიკოსი ვიყავი. მოგვხსენებთ, კერამიკა არის ღუმელში გამომწვარი თიხა. შემდეგ კი, დავინტერესდი არამხოლოდ კერამიკული ნამუშევრის შექმნით, არამედ უშუალოდ თიხის თვისებებითაც. სწორედ ამ ტექნიკური მიზეზითაც განისაზღვრა, რომ მე დღეს ვარ არამხოლოდ კერამიკოსი, არამედ უფრო თიხის არტისტი.

თიხა, როგორც რჩეული მასალა. ეს აზრი რომ განვაგრძოთ. სხვადასხვა მედიუმი მუშაობთ, მაგრამ თიხა, შეუცვლელია... როგორ და რატომ იქცა თქვენთვის თიხის მედიუმი გამორჩეულ მასალად?

რატომღაც ისე მოხდა, რომ თავიდანვე შემთხვევითობის ძალით დავეკავშირდი კერამიკას. ამიტომაც, თიხა, როგორც მასალა, გახდა ჩემთვის უნიკალური მედიუმი, მასში სივრცულად აზროვნება თავისუფლად არის შესაძლებელი. „თიხა

არის მესხიერების ჭურჭელი, რომელიც მზადაა გადაიქცეს ფორმად“ - ესაა ჩემი დევიზი. თიხა ინახავს გარკვეულ ისტორიულ ცოდნას და ენობრივ თამაშებშიც ერთვება. ქოთანი, როგორც კერამიკის სიმბოლო პირველად ჩემს ნამუშევრებში ზემოთ აღნიშნულ სიმბოლიზმზე გამოვიყენე. გავაკეთე, როგორც მარტივი ფორმის ქოთნები, ასევე ქოთნებისგან აწყობილი სკულპტურები. მაღევე, სერიაში „გამქრალ ქალაქ-თა ანარეკლები“ (**Mirror Reflections of Vanishing Cities**) გამოვიყენე ქოთანი და მისი სივრცული, არ-ქიტექტურული გააზრება. „გამქრალ ქალაქთა ანარეკლების“ ეს ვერსია არქეოლოგიური მასალის ინსპირაციაა. ამის შემდეგ XXI საუკუნის მსოფლიო პოლიტიკური თუ ბუნებრივი კატასტროფების ზე-მოქმედებით განვავითარე დანგრეული ქალაქების იდეა და როდესაც ამ ნამუშევრის წარდგენა თბილისში გადავწყვიტე 2008 წელს, ქვეყანაში ნამდვილი ნგრევა და ომი დაიწყო.

ჩემთვის იმის ცოდნა, რომ ნამუშევარი უნდა გავაკეთო კონკრეტულ დროს, მაძლევს შესაძლებლობას მაქსიმალური კონცენტრაციით დავიწყო ფიქრი. ამ პროცესში არის ორი გზა - ან იდეა გიბიძგებს აარჩიო მასალა, ან მასალას მიჰყავხარ კონკრეტულ შინაარსამდე. ეს პროცესი გავს წამიერ გავლენებსაც, როცა ზუსტად ხვდები რა მიმართულებით წახვალ. ჩემთვის შთაგონება ხშირად ინტელექტუალური გააზრებიდან მოდის, ეს შეიძლება იყოს ლიტერატურული თუ მითოლოგიური ან ფილოსოფიური ტექსტი. მაგალითად, ჩემს ერთ ნამუშევარში ქოთნის იდეა ლაო ძის კონცეფციის მიხედვით განვავრცე. ლაო ძი ამბობს, რომ ჩვენ ვაშენებთ კედლებს ქოთნისთვის, მაგრამ სინამდვილეში ქოთანი არის კედლების შიგნით არსებული ხელშესახები სიცარიელე.

ნამუშევრებით იდეის ფორმაციებზე, კონტექსტზე და სუბიექტურ რეფლექსიებზე აფიქრებთ მნახველს. როგორია ფიქრისა და ნამუშევრის შექმნის გზა.

პარალელური პროცესია? არის თუ არა გარკვეული ესთეტიკური კატეგორიები, რაც ლია ბაგრატიონის შთაგონება ხდება?

ქოთანი

არის კედლების შიგნით არსებული ხელშესახები სიცარიელა

საუბარი ხელოვნოანთა

პერსონალური ისტორია, ამბავი რომელიც შემდეგ სიმბოლოდ იქცევა. ამ განსაზღვრებაზე რას იტყობი? იმდენად, რამდენადაც ხშირად თქვენი ნამუშევრები პირადი ისტორიების, ინტელექტუალური გამოცდილებების სინთეზია.

პირადი ისტორია ქმნის ხელოვანის პირად მითოლოგიას, რაც ჩემთვის ძალიან მნიშვნელოვანია. მაქვს ნამუშევრები, რომელსაც სულ ვუბრუნდები, მუდმივად ვავითარებ გარკვეულ ამბებს. მაგალითად, ჩემი ნამუშევარი „უნივერსალური დამწერლობა“ ჩემს ბავშვობისდროინდელ ნაწერებს უკავშირდება და ამისგან სხვადასხვა მდიუმში ვაკეთებ ნამუშევრებს. ასევე, დაგეგმილი მაქვს ამ თემაზე დედიკას გალერეაში გამოფენის გაკეთებაც, რაც მთლიანად დაუკავშირდება ე.წ. craft-ის, რენჯის, ხელნაკეთობის კონცეფციას.

რა არის ის ყველაზე გადამწყვეტი მომენტი, რაც ხელოვანად აყალიბებს ადამიანს. არსებობს კი ასეთი რამ? თუ თანდათან ხდება შემოქმედებითი ნიჭის აღმოჩენა? როგორია თქვენი პირადი დამოკიდებულება?

ჩემ შემთხვევაში ეს იყო თანდათანობითი გზა. ეტაპობრივად ვინტერესდებოდი სხვადასხვა სფეროთი. თავიდან არქიტექტურა მიზიდავდა, შემდეგ ფერწერა, კერამიკა, მუდმივად ვფიქრობდი ხელოვნებაზე. ამან თანამედროვე ხელოვნების ველში გადამიყვანა. ასე მგონია, რომ ხელოვნება არის განვითარების დაუღალავი მცდელობა და ამ პროცესში მეც ვცდილობ უფრო და უფრო ხარისხიან იდეებს შევქმნო.

დრო და სუბიექტი. რა არის დრო თქვენთვის? ხელოვნება დროის მიღმა დგება, წინ უსწრებს თუ თანადროულია?

დრო ხელოვნებასთან მიმართებით არის სიცოცხლესთან თანმდევი, შეუქცევადი პროცესი და შეუძლებელია ეს სრულად ამომწურავად აღიქვა. თანაც ყოველთვის გააჩნია შენ ამ დროში რა მდგომარეობაში ხარ. ჩემთვის ნამუშევარს ნამდვილად თავისი დრო აქვს. მაგალითად, ყოველდღე 4 წელია ვაკეთებ სტრინშოტს, რაც ჩემი წამლის დაღვრის რუტინას უკავშირდება. ეს იდეა გაჩნდა აღშფოთებისგან, რომ მთელი ცხოვრება ზუსტ დროს უნდა დავლიო წამალი, სანამ ცოცხალი ვარ და დავიწყე ფიქრი, ამ რუტინაშიც შემოქმედებითი ხედვა როგორ განმევიტარებინა. ონ კავარას აქვს ასეთი ნამუშევარი, როცა ყოველ განვლილ დღეს აღბეჭდავს, სადაც ეგზისტენციალური შფოთვაც ჩანს. ჩემ შემთხვევაში ეს ერთგვარად ჩემს პირად დროსა და რუტინას დავუკავშირე. ერთი წლის მანძილზე ასევე ყოველდღე სამ საათზე ვაკეთებდი მოკლე ჩანაწერებს, რომლებიც ეფუძნება ჩემს მყისიერ ფიქრებს, ამგვარ გადანაცვებაზეც მიბიძგა იმ ფიქრმა, თუ რა ფორმით შემიძლია გავაჩერო დრო. ამ ნამუშევარს გამოვცემ უახლოეს მომავალში, კიდევ ვფიქრობ დროისა და მზის ურთიერთკავშირით ვიმუშაო გარიყულაში ახალ ინსტალაციაზე.

თქვენი ნამუშევრები ხშირად არადასრულებული ფორმით წარდგებიან მნახველის წინაშე. ამ საკითხზე თქვენი ხედვა რომ გავგიზიაროთ.

ამ პროცესამდე გარკვეულწილად ინტუიციურად მივედი და მივხვდი, რომ მაინტერესებდა, როგორ ხდება მასალა თავისთავად განგრძობადი ნამუშევარი. ამ პროცესში, როდესაც ნამუშევარი თავისთავად იშლება, იღვწება, ის ხდება თავისი თავის შემოქმედი, მე უბრალოდ ბიძგის მიმცემი ვხდები. თანაც, ამგვარ პროცესში მიღებული ნამუშევარი არასდროს იქნება ორი ერთნაირი, ეს მომენტი აქცევს მას განუმეორებელად.

საუბარი ხელოვნებაში

ჯერ კიდევ ვებზარბი
რომ ჩამოვყარდებო

ჩემი სათქმადი

კონცეპტუალურ და ფილოსოფიური შრეებთან ერთად, ხშირად გამიზნულად გარკვეულ "პროვოკაციულ" სარკასტულ ელემენტს შეიცავს თქვენი შემოქმედება. მახსენდება გამოფენა 1001 რაუნდი დედიკას გალერეაში. მნახველის ემოციებზე ამგვარი შემოქმედება რამდენად წინასწარგამიზნული ჩანათქვია?

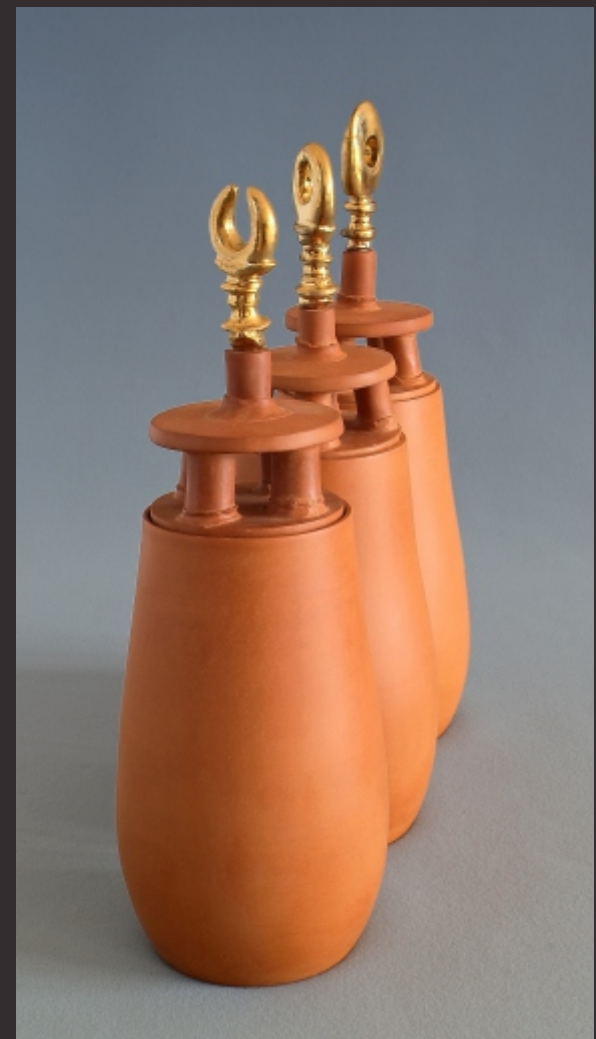
ამ შემთხვევაში ეს იყო მიზანმიმართული პროვოკაცია, ჰეფენინგი, როდესაც მნახველი მოდიოდა გამოფენაზე, სადაც ის მოელოდა სტანდარტულად ავტორისგან ნამუშევრებს, რადგან ყველაფერი - პრესრელიზი, მოსაწვევი, სიუჟეტი წინასწარ დავგეგმე ამ გამოფენისთვის ისე, როგორც წესი და რიგია. თუმცა გალერეაში მოსული დამთვალიერებელი წამის მეთაღში გაივლიდა თავად ნამუშევარში (სპეციალურად გალერეის სივრცეში აგებული დერეფანში), ისე, რომ ვერც ხედებოდა და შემდეგ ჩნდებოდა სხვადასხვა ემოცია - გაოცება, შფოთი, გაბრაზება, რომ სადაა გამოფენა. ამ შემთხვევაში მაყურებლის რეაქციები ხდებოდა თავად ნამუშევარი. ამ ჰეფენინგის იდეა ეხმიანებოდა იმ „რაუნდებს“, მითებს, მოლოდინებს, რომლებიც ჩვენს ყოველდღიურებაში მკვიდრდება.

როგორც დამკვირვებელი და მაყურებელი თქვენს შემოქმედებაში თვითასახვას დიდი დოზით ვხედავთ, თუმცა ეს სუბიექტური დამოკიდებულება რაღაც დროს იმპერსონალური ხდება. როგორ განზოგადდება პირადი მიმართება და ფორმირდება დამოუკიდებლად ნამუშევარში, ეს ინტუიციური პროცესია თქვენთვის თუ რაციონალური?

ძალიან კარგი კითხვაა. ზოგადად, მე მოვიარებ ჩემ თავს ყველაფერში რასაც ვაკეთებ. აქ ორივე მომენტი, რაციონალურიც და ინტუიციურიც. მაგალითად, ჩემი ერთ-ერთი ნამუშევარი, რომელიც არტისტერიუმის ფესტივალზე გამოვფინე, ჩემი ოჯახის საარქივო დოკუმენტები იყო. მე გადაწყვიტე ეს დოკუმენტები გამეჩარხოვინა და ამ დოკუმენტებთან დაკავშირებული ისტორია მომეთხრო, რომელიც თავისთავად „ქრათოს“ უკავშირდებოდა. იმ წლის არტისტერიუმის თემა იყო სწორედ რენვა/ ხელობა ე.წ. craft და ჩემი ამოცანა გახდა ისეთი ნამუშევრის წარდგენა, ქრათოსის თემაზე, სადაც არაფერი ხელნაკეთი არ იქნებოდა.

დღეს როგორ ხედავთ სამყაროს დინამიკას? ლია ბაგრატიონის პანდემიური რეალობის მოკლე შეფასება, რომ გაგვიზიაროთ

რა თქმა უნდა ზოგადად ვგრძნობ პანდემიის ტრაგიზმს, ყოველდღიურ სტატისტიკაში ვართ ჩართულები, მუდმივად ვიგებთ რამდენი ადამიანი გარდაიცვალა და ეს უბედურება ცხადია მზარდს, მაგრამ მე პერსონალურად, როგორც ხელოვანი, ჯერ კიდევ ვემაბდები რომ ჩამოვყალიბო ჩემი პირადი სათქმელი ამასთან დაკავშირებით. ჯერ მჭირდება დრო, დისტანცირება ამ ამბისგან, რომ დაილექოს ეს ჩემში. თუმცა, საინტერესოა, რომ ხელოვნებაში ეს ამბავი იყო ნაწინასწარმეტყველები ჯერ კიდევ 2019 წელს, ვენეციის ბიენალეზე, ლიტვის პავილიონმა წარადგინა ნამუშევარი "Sun & Sea", რომელიც ნიშანდობლივია, რომ ჟიურიმაც „ოქროს ლომით“ დააჯილდოვდა. აქ პატარა-პატარა ადამიანური საწუხარები, ერთ მშვენიერ მზიან დღეს ვითარდება, თანდათან ლიბრეტო მძაფრდება და ამ ტრივიალურ ნოტას უკვე სხვა ზოგადსაკაცობრიო მნიშვნელობა ენიჭება. სწორედ ამგვარად დაიწყო პანდემიაც, ერთ უწყინარ დღეს უპანში და მოწმენდილ ცაზე თავზარი დაცა მსოფლიოს.

This is not a Pot

*We shape clay into
a pot, but it is the
emptiness inside
that holds whatever
we want.*

Lia Bagrationi

IN CONVERSATION WITH THE ARTIST

I remember in 2016, when we first met, you were working on a project for the Silk Museum and defined yourself as a clay artist. What did this definition mean back then and what does it imply today? Present Lia Bagrationi.

I saw this term in one foreign text and was enchanted by the definition. It was the year 2000 when I started intensely working with pottery. I was creating ceramic works for the first symposium of Georgian ceramists. Back then, I was truly only a ceramist. As you know, pottery is clay that has been kiln-fired. Later, my area of interest spread away from pottery specifically and more towards the properties of clay. Due to this technical reason, today, I am not only a ceramist, but more of a clay artist.

Clay, as the chosen material. Could you elaborate on that? You work with different materials but clay is irreplaceable... Why and how did clay become a distinguished media for you?

Somehow, from the beginning, my connection with ceramics was accidental. Clay, as a material, became unique for me, it allows for a liberated spatial expression. "Clay is a memory vessel that is ready to be turned into a form" – this is my motto. Clay retains certain historical knowledge and is also part of linguistic games. I used a pot as a symbol of pottery for the first time in my works at the above-mentioned symposium. I created simple pots, as well as sculptures constructed with pots. Soon after, in the series Mirror Reflections of Vanishing Cities, I used a pot and its spatial, architectural interpretation. This version of the Mirror Reflections of Vanishing Cities is an inspiration of archeological material. After that, I developed the idea of ruined cities under the influence of the world political or natural disasters of the XXI century, and when I decided to present this work in Tbilisi in 2008, a real destruction and war started in the country. Therefore, clay as a material and, at the same time, clay as a memory vessel expresses a variety of ideological connections for me.

With your works, you make the viewer reflect on the idea formations, context and subjective reflections. What is the path of thought and creation like? Is this a parallel process? Are there certain aesthetic categories that inspire Lia Bagrationi?

For me, knowing I will be creating a piece at a certain time gives me the ability to think and maximize my concentration. There are two paths in this process – either an idea pushes you towards a certain material, or a material leads you to a certain essence. This process is like a lightning, in a matter of seconds, you know which direction you will go. Inspiration is often intellectual for me, it can be literature, mythology or philosophy. For example, in one of my works I developed the idea of a pot according to the concept of Lao Tzu. Lao Tzu says that we shape clay into a pot, but it is the emptiness inside that holds whatever we want.

A personal story, that later becomes a symbol. What would you say about this definition? Given that often your works are a synthesis of personal stories, intellectual experiences.

Personal history creates an artist's personal mythology, which is very important for me. I have pieces that I always go back to and I always develop certain stories. For example, my work Universal Script is related to my

childhood writings and I make works from it in various mediums. Also, I plan to make an exhibition on this topic at the Dédicace Gallery, which will be completely related to the concept of handicraft.

What is the decisive moment that shapes a person as an artist? Does it even exist? Or is creative talent discovered gradually? What is your personal take on this?

For me this path was gradual. I was developing interest in different areas at different stages. I was very appealed by architecture at first, then painting, ceramics. I was always thinking about art. This brought me into the contemporary art space. I feel like art is a continuous attempt of development and I try to tackle more and more sophisticated ideas in this process.

Time and subject. What is time for you? Is art beyond time, ahead of time or synchronous to it?

Time in relation to art is an irreversible, synchronous process, and it is impossible to comprehensively perceive it. Besides, it always depends on what state you are in at this time. For me, there is a certain time for art. For example, every day for 4 years I have been taking screenshots, which is related to my medication routine. This stemmed from the outrage of having to take medicine at exactly the same time for the rest of my life. I started to think about developing a creative vision within this routine. On Kawara has a piece in which he depicts every passing day and even the existential dread is apparent. In my case I somehow linked it to my personal time and routine. For a year I also did short entries at three o'clock every day, based on my instant thoughts, and I was also pushed into such a solution as an attempt to stop time. I will publish this work in the near future, I am still thinking of working on the relationship between time and the sun on a new installation in Garikula.

IN CONVERSATION WITH THE ARTIST

We often remember that your works are presented to the viewers in an unfinished form. Share your vision on this matter.

I went through this process somewhat intuitively and realized that I was wondering how the material itself becomes a continuous work. In the process, when a work shatters and breaks down by itself, it becomes its own creator, I just create the impetus. Besides, no two works obtained in such a process will ever be the same, this moment makes it unique.

Along with conceptual and philosophical layers, your works often contain a deliberately "provocative"/sarcastic elements. I am recalling your exhibition 1001 Round at Dédicace Gallery. How preconceived is such an impact on the viewer's emotions?

In this case it was a deliberate provocation. Visitors coming to the exhibition expected standard works from the author, because everything - the press release, the invitation, the story, was planned in advance in the usual way. However, the visitors who came to the gallery in a tenth of a second passed through the work itself (in a corridor specially built in the gallery space), so that they could not even realize that was the exhibition itself. And then there were various emotions - surprise, anxiety, rage, where is the exhibition?! In this case, the viewer's reactions were the work itself. The idea of this was a response to the "rounds", myths, expectations that are settling in our daily lives.

As observers and spectators, we see a great deal of self-reflection in your work, although this subjective attitude becomes impersonal at some point. How is the personal relationship generalized and formed independently in the work, is it an intuitive process for you or a rational one?

This is an excellent question. Generally, I see myself in everything I create. This is both rational and intuitive. For example, one of my works that I exhibited at the Artisterium Festival was archival documents from my family. I decided to frame these documents and tell a story related about them, which in itself was related to the craft.

How do you see the dynamics of the world today? Share Lia Bagrationi's short evaluation of the pandemic reality.

Of course, I generally feel the tragedy of the pandemic, we observe daily statistics, we are constantly learning how many people have died and this calamity is obviously looming. But I personally, as an artist, am still preparing to formulate my personal say in this regard. First, I need time to distance myself from this story to let this reality sink in. However, it is interesting that this story was predicted in art back in 2019, at the Venice Biennale, the Lithuanian pavilion presented the work Sun & Sea, it is noteworthy that it awarded with the Golden Lion. Here little personal sorrows unfold on one fine sunny day, the libretto gradually intensifies, and this trivial note is already given a universal significance. This is how the pandemic started, out of nowhere, one harmless day in Wuhan shook the whole world.

ვაზი და თიხა

უძველესი არტეფაქტების კვალდაკვალ

რა არის ის კულტურული კოდი, რაც საქართველოში უძველესი ცივილიზაციის არსებობის დადასტურებად შეგვიძლია მივიჩნიოთ? ვაზი და თიხა - სწორედ ათასწლეულობით დაშორებულ კულტურასთან უწყვეტობის კავშირად შეგვიძლია განვიხილოთ. საქართველო, რომელიც დღინის სამშობლოა, საკუთარ ისტორიულ წიაღში კულტურული იდენტობის განუყოფელ ნაწილად მეთუნეობის პირველქმნილ ნიმუშებს აერთიანებს. ნიშანდობლივია, რომ სწორედ მევენახეობის განვითარების საფუძვლებთან არის გადაჭაჭვული ჩვენი წინაპრების მიერ თიხის ჭურჭლის დამზადების ტრადიცია. ჯერ კიდევ ნეოლითის პერიოდში, ძვ.წ. VI-V ათასწლეულით დათარიღებულ შულავერის კულტურაში, "ნეოლითური რევოლუციისა" და ადრესამიწათმოქმედო კულტურის განვითარების საწყის ეტაპზე, აღმოჩენილია თიხისგან დამზადებული და ვაზის მტევნებით გაფორმებული უძველესი ქვევრი. კერამიკული ჭურჭლის ანაფხეკებში აღმოჩენილი კულტურული ვაზის მტვრის

ისტორიული ჟაქეტები

მარცვლები ამ ჭურჭელში ღვინის არსებობას ადასტურებს. ამდენად 8 ათასი წლის წინანდელი ტრადიცია ღვინისა და თიხის ჭურჭლის დამზადების განუყოფელ პროცესს გვიჩვენებს. ამავე პერიოდით თარიღდება უმი თიხისგან გამოძერწილი ქალღმერთის მცირე სკულპტურა. ეს ფაქტები ადასტურებს, რომ თიხისგან შექმნილი ნიმუშები, არამხოლოდ ფუნქციურ, არამედ სარიტუალო დანიშნულებასაც ითავსებდა. ისტორიული განვითარების შემდგომ პერიოდში, ძვ. წელთაღრიცხვით III ათასწლეულის მიჯნაზე გამოჩნეულია მტკვარ-არაქსის კულტურა, სადაც არქეოლოგიური გათხრების შედეგად ასევე მნიშვნელოვანი უძველესი კერამიკული ჭურჭელია აღმოჩენილი. ეს ნიმუშები, როგორც არტეფაქტები ადასტურებს, თუ რამდენად მთლიანია ადამიანის ბუნებასთან და ბუნებრივ მასალებთან კავშირი. ეს კავშირი დღეს, ისტორიის საწყისს ეტაპთან გვაბრუნებს და გვაფიქრებს უსახელო დიდოსტატებზე, უძველეს ცივილიზაციაში გამოძერწილ კულტურულ იდენტობაზე, სადაც თიხა უპირობოდ მოწინავე მედიუმი.

HISTORICAL NARRATIVES

Wine and Clay

In the footsteps of ancient artefacts

What is the specific cultural code that can be considered as proof of existence of the ancient civilization in Georgia? Vine and clay are what makes the culture thousands of years away connected and continuous. Georgia, the homeland of wine, encompasses the first samples of pottery in its historical entrails as an integral part of its cultural identity. It is noteworthy that the foundations of viticulture are intertwined with the tradition of pottery-making by our ancestors. As far back as the Neolithic period, during the Shulaveri culture of VI-V Millennium BC., at the initial stage of the "Neolithic Revolution" and the development of the early stages of agriculture, an ancient wine jar made of clay and decorated with vine clusters was found. The grains of vine dust found in the shards of ceramic pot confirm the presence of wine in the vessel. Thus the 8,000-year-old tradition shows the inseparable process of wine and pottery-making. A small sculpture of a goddess made of raw clay dates back to the same period. These facts prove that the items made of clay served not only a functional, but also a ritualistic purpose. In the subsequent period of historical development, on the verge of III millennium BC, the Kura-Araxes culture is distinguished, where archeological excavations have also uncovered important pieces of ancient pottery. These pieces, as artefacts, prove the comprehensiveness of the connection between the human nature and natural materials. This connection takes us back to the beginning of history and reminds us of the unknown masters, the cultural identity sculpted in the ancient civilization, where clay is the unconditionally predominant medium.

iSTUDIO GRAPHIC DESIGN
LABORATORY

PRESENTS

OLD MASTER

ალდე კაკაბაძე

ქართული კერამიკის დედა

ALDE KAKABADZE

MOTHER OF
GEORGIAN
CERAMICS

სუდის სამეფოები

ქართული გაზეთის სტატიის ფრაგმენტი

ნამუშევრებს სახელებს არ არქმევს - ფიგურებს ეძახის. თუმცა მისთვის ყველა ეს ფიგურა, როგორც თავად ამბობს, „ვიღაც ადამიანია, თავისი ხასიათით, ბუნებით.“ ამოჩემებული პიროვნებებიც ჰყავს. ასეთია ვესპასიანე, რომის იმპერატორი, რომელმაც კოლიმეუმის მშენებლობა დაიწყო. ფიგურების მთელი სერია აქვს გაკეთებული, რომელსაც მისი სახელი დაარქვა.

„თიხის ოფისში“ ვარ, სტუმრად მხატვარ-ვერამიკოს მალხაზ შველიძესთან.

იგი ცხოვრების დიდი ნაწილს ამ „ალექსიმურ“ სახელოსნოში ატარებს. თითქოს აქ დროის და სივრცის სამღვრები არ არსებობს. საუბრობს რელიგიაზე, მითოლოგიაზე (ბერძნული კულტურის დიდი თაყვანისმცემელია), ფილოსოფიაზე, ყოფაზე, ადამიანზე... საუბრის დროს სულ სხვადასხვა, ახალ-ახალი ემოცია იბადება.

“

შველიძე ზუსტი ნახაზებით საგულდაგულოდ გეგმავს ნამუშევრის შექმნას. ეს ფორმულა მეორდება თითოეულ ნამუშევარში და კონფიგურაცია იცვლება. ამას გარდა, მაყურებელი ეცნობა სხეულის ნაწილებს, რომლებიც ზოგჯერ მოოქროვილია, ასევე გაფორმებულია საიდუმლო უჯრებითა და ჩაბნელებული პალატებით - ესაა რიტუალური ზეციური საკურთხეველი სამეფო საკუთრებისთვის, ან ინტიმური, ღვთიური სულების საცხოვრისი.

ხელოვნებათმცოდნე
გილ გოლდფაინი

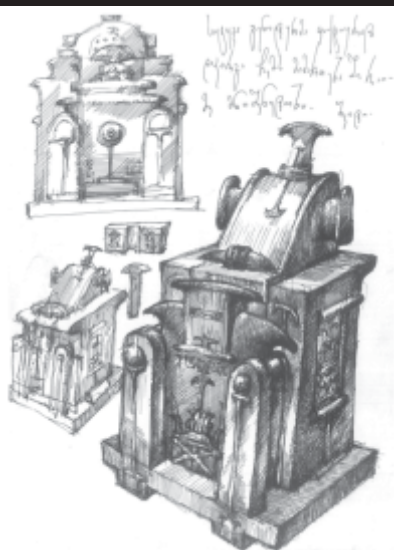

პირაქი დღე

თონი გეგონოთ, ან ქვა. თუ "უცნობი" თიხას ამუშავებს, გამოწვის დროს ცდებს ატარებს. ჯერ ესკიზს ხატავს, შემდეგ - მუშა ესკიზს, რომელიც მთლიანად ნახაზია - მათემატიკური გამოთვლებითა და ზომებით. გამოთვლები ბევრჯერ ჰქონდა, პერსონალური და ჯგუფურიც. ისრაელში მის შემოქმედებას ასეთი ტერმინი მოუძებნეს - „ნიუ-არქაიკა“ - თანამედროვე არქაიკა. რომში კერძო დაკვეთით ფიგურები დიდ ზომებსა და მასშტაბ-

„ეს პატარა ფიგურები რაღაც ძვირფასს ინახავენ, მაგალითად, ერთ-ხელ აღმოვაჩინე, თითქოსდა რაღაც ნათესაური კავშირია მათ და ეტრუსკულ კანოპებს შორის, რომლებშიც ოდესღაც ფერფლს ინახავდნენ, ზუსტად ვერავინ განსაზღვრავს, რატომ დებდნენ ოჯახში ფერფლს, ან ბავშვის კბილს, ან თმის კულულს. პირველი კბილი მოიცვალა ბავშვმა - სინამდვილეში ის სიხარულის მატარებელია. ეს არის რაღაც კონკრეტული ემოციის შენახვა... გრძნობათა შესანახი ყუთებია“.

პირველად თიხა ისე მისცეს, მოუსვენარ და ცელქ ბავშვს დაანერგესო. „თიხა სასწაულად ამშვიდებს. ალბათ, სხვანაირი გავხდებოდი, სულ სხვანაირად დავამთავრებდი წუთისოფელს, თიხას რომ არ შევხებოდი.“

„მოგჯერ სამყაროში რაღაც წყვეტა ხდება; და უცებ ჩნდება ამხელა მანძილი, გავლილი პატარბავშვობიდან ჩემამდე; გადაწყვეტიტე, ეს თემა განვითარებულიყო - ფიგურა, რაღაც ძვირფასის შესანახი, იმდენად საინტერესოდ მეჩვენა“...

ეს ნამუშევრები თავიანთი ორიგინალობითა და „სიძველით“ გზიბლავენ. რაღაც სიზმარივითაა. თითქოს შიგნით ოთახები და დარბაზები, უხილავ პერსონაჟებსაც ხედავ, თითქოს დიალოგიც გესმის და მუსიკაც. მნახველისთვის ფიგურები სხვადასხვა ასოციაციას ბადებს. პირველ რიგში, თითოეული მათგანი ისტორია, თავგადასავალია.

მრავალწლიანმა გამოცდილებამ თიხის პროფესიონალად აქცია. ის ცდებსაც ატარებს სახელოსნოში და სხვადასხვა ტექნიკურ საშუალებას იყენებს. ფიგურების ფაქტურა თიხას არ ჰგავს. შეიძლება ლი-

ში გააკეთა. ის ყველაფერში საკუთარ ნაწილს, ენერგეტიკას ღებს. ამიტომაც, მისი ფიგურები განსაკუთრებული, დახვეწილი და უაღრესად სულისრები — გერმანიაში მათ „სულის სამეფოები“ უწოდეს.

REACH
art VISUAL
ART consulting
company

PRESENTS

პერსონა ღმუს

GORGEOUS KINGDOM OF SPIRITS

A vessel for spirits

Maia Duiselvi chats with Malkhaz Bazaridze, the unique master of ritualistic ceramics and gives you a glimpse of his specific and very complicated world of mystery.

Every parent has their own method of coping with something as

terribly interesting, in order to prevent the transformation of a beloved home into one big mess. Some prefer to fast off on their offspring a box of pills or a show set. Others can make their last postage of expensive make-up or keep the young ones entertained. The artist,

Malkhaz's grandmother usually chose clay. She made quite primitive, amusing figures of people and animals, though through a child's eyes and imagination they were gorgeous. Lacking the village where grandma lived was rich with clay. So every summer, Malkhaz's collection gradually increased.

Apart from making figures, he tried to shape tiny churches, underground wine storage jars. Since the clever five-year-old boy decided that it was quite boring and without hesitation he missed figures and churches into one sculpture. Most of his creative efforts usually took place high above, out of reach, so that his younger brother wouldn't have an chance to damage his precious creation. Who could have ever thought, especially his grandmother, that not more than twenty years later, Malkhaz would become the unique master not only in Georgia but also in the world over.

In the early nineties, he visited Italy and during his trip to Rome he noticed one extraordinary and simply astonishing thing. "You may surely believe it but in one of the museums I saw my sculptures. I mean, I thought they were a mine, because they were identical." The sculptures he saw turned out to be Florentine ones, of the same style as Malkhaz's works but a little bigger. For years he believed that the soul of dead people would at some point return and the sculpted figures would serve as their individual tiny castles. Amazing, but the

four-year-old boy from the small Georgian village unconsciously traveled back in time. This was a major turning point for Malkhaz and since that very day he has been creating his own unique and magical world of ritualistic ceramics. To put it another way he creates beautiful

Ceramic works of Lia Degradoni, Lali Gbedadze and Giorgi Pochkova (from left to right)

fully tranquil castles for wandering spirits.

Malkhaz dove into an intensive and dynamic ancient art form and managed to open a new page in the history of ceramics. His works are technically perfect especially if we take into consider-

Malkhaz Bazaridze in the workshop

ation that his castles can be taken apart and expanded in a dozen pieces, all of them. "The most complicated one was consisted of 700 separate little parts," said he.

The whole process of clay treatment is terribly long and intricate. First, a master must leave it then it has to be submerged in water for some time. Next comes the most important step: it takes three or four days for clay to dry. Later, it has to be fired in a kiln, though this is not the final stage. "I don't, I never, I never" fire clay very much, because it's not the final stage. I don't, I never, I never

fire clay very much, because it's not the final stage. I don't, I never, I never fire clay very much, because it's not the final stage. I don't, I never, I never

was allowed. His little spirit castles were exhibited in Paris, Rome, Rome, Amsterdam, Germany and the Netherlands. Nearly everywhere they were taken into private collections. He has also received a lot of orders from people. He sent his last little miracle to the Deutsche Bank manager.

At the beginning of this year, Malkhaz took part in one more joint exhibition at the Tbilisi Karvaidi Museum. Last year he was awarded second prize of the Georgian ceramic artists' competition. Though the Grand prize for him is, undoubtedly, to be Lia Degradoni, it shouldn't be Lia Degradoni, it shouldn't be Lia Degradoni, it shouldn't be Lia Degradoni

თიხა, სასწაუღარ ამოვიღებს, ადგათ, სხვანაირი გავხდებოდი, სურ სხვანაირად დავამთავრებდი ნუთისოვად,

თიხას რომ ან
შავხებოდი

CERAMIC TODAY

Malkhaz SHVELIDZE

Shvelidze meticulously plans its construction with exact drawings. This formula repeats itself in each and overwork, except that the configuration change. When dismantled the spectator is introduced not only to slick body parts, which are occasionally gilded, but to secret drawers and darkened chambers, a ritualistic sanctum sanctorum for regal possessions, or as intimated, a dwelling place for divine spirits.

gorgeous
kingdom

of spirits

Fragment from the article by Maia Duishvili

CERAMIC TODAY

Every parent has their own method of occupying a child with something extremely interesting, in order to prevent the transformation of a beloved home into one big mess. Others surrender their last package of expensive make-up to keep the young ones entertained. The artist, Malkhaz's grandmother usually chose clay. She made quite primitive, amusing figure of people and animals, though through a child's eyes and imagination they were gorgeous. Luckily the village where grandma lived was rich with clay. So, every summer Malkhaz's collection gradually increased.

Apart from making figures, he tried to shape tiny Churebi, underground wine storage jars. Who could have ever thought, especially his grandmother, that nor more than twenty years later, Malkhaz would become the unique master not only in Georgia but also in the world over.

In the early nineties, he visited Italy and during his trip to Rome he noticed one extraordinary and simply astonished thing. "You may scarcely believe it but in one of the museums I saw, my sculptures. I mean. I thought they were mine, because they were identical." ... This was a major turning point for Malkhaz and since that very day he has been creating his own unique and magical world of meditational ceramics.

Malkhaz drove into an innovative and dynamic ancient art form and managed to open a new page in the history of ceramics. His works are technically perfect especially if we take into consideration that his castles can be taken apart and separated into distinct pieces...

Shape is more important for Malkhaz than colour. He never repeats his own creations.

Malkhaz had numerous joint exhibitions abroad. His little spirit castles were exhibited in Paris, Canne, Rome, America, Denmark, Germany and the Netherlands.

თიხაში

ფორმადქმნილი განაცხადები ...

მარიამ შერგელაშვილის
ბლოგი

თიხა -

არქაული მასალა, თავისი ისტორიითა და ხელნაკეთობის ღრმა ტრადიციით ვაცობრობის მისწრაფებებს, გემოვნებას, ესთეტიკას და ყოველდღიურობის ვაჭირებს გვამცნობს. კერამიკას გარკვეული ისტორიული ენიგმატურობა სდევს თან. დღევანდელ ტექნოკრატულ საზოგადოებაში, სადაც ტექნიკის ზეიმი, თიხა სრულიად სხვა მნიშვნელობას იძენს თანამედროვე ადამიანისთვის, მით უფრო ხელოვანისთვის. საქართველოში სხვადასხვა მხარეთმცოდნეობის მუზეუმსა და გამოყენებითი ხელოვნების კოლექციებში დაცული კერამიკული ნიმუშები აჩვენებს იმ გზას, თუ როგორ ფორმირდება საზოგადოებრივი, იდეოლოგიური და ისტორიული მიმართებები სწორედ საყოფაცხოვრებო გამოყენებით კერამიკულ ნაწარმში.

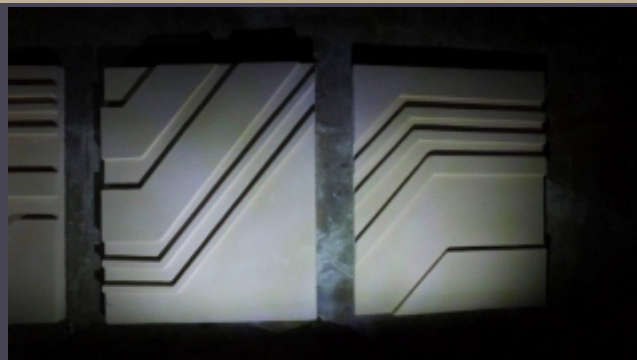
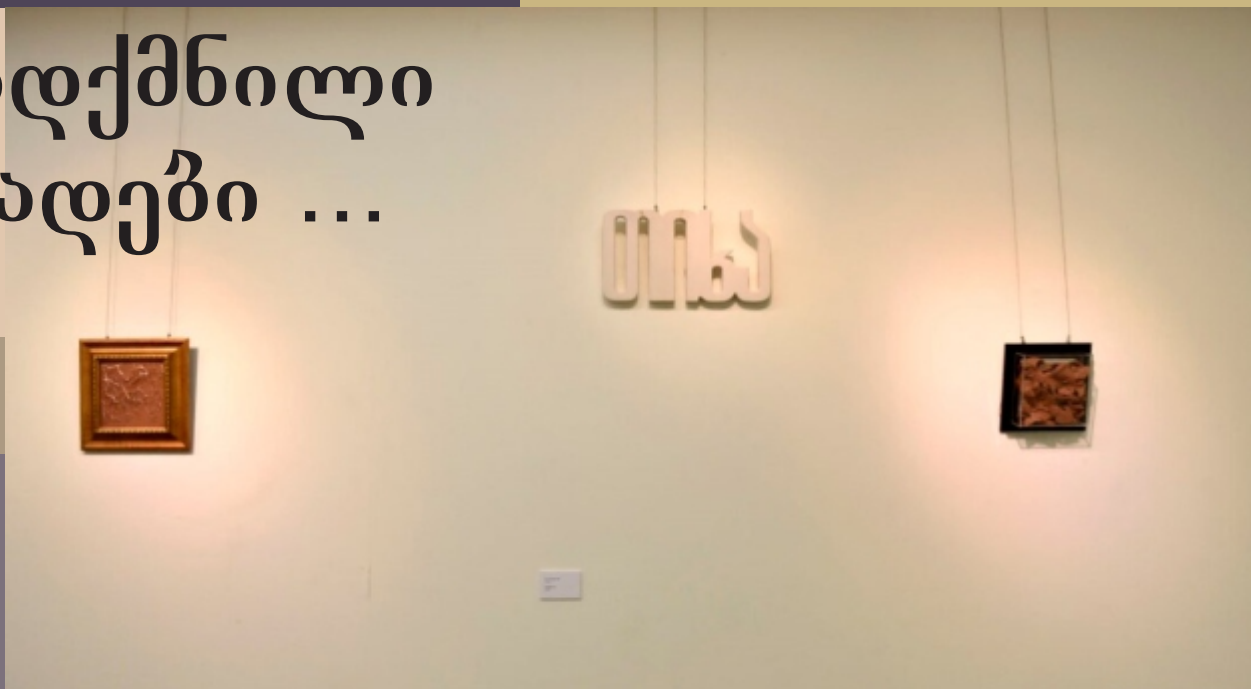
კერამიკა, რამდენადაც გამოყენებითი ხელოვნების დარგს განეკუთვნება ხშირად აღიქმებოდა სტერეოტიპულად, როგორც მეორადი სახელოვნებო დარგი. დღეს ამ სტერეოტიპებს ის ქართველი ხელოვანები არღვევენ, ვინც წლებია საკუთარ შემოქმედებაში კერამიკულ ნამუშევრებს კონცეპტუალური მიდგომით წარმოგიდგენენ. 2016 წელს ეროვნულ გალერეაში სწორედ ამ მიმართულებით, მნიშვნელოვანი განაცხადი იყო თანამედროვე კერამიკოსი ხელოვანების - ლია ბაგრატიონის, ნატო ერისთავის, ოთარ ვეფხვაძის, ალექსანდრე კაკაბაძის, გიგია ჰაჭკორიას, მერაბ გუგუნაშვილის, მალხაზ შველიძის და ლალი ქუთათელაძის ჯგუფური გამოფენა "კედლის ობიექტი - მასალა თიხა". გამოფენაზე თიხა, როგორც განსხვავებული საკომუნიკაციო მედიუმი ფორმირდებოდა. თიხის ინსტალაციური ობიექტები ავტორების პირად პოზიციებსა და მხატვრულ მიმართებებს უჩვენებდა მნახველს.

საგულისხმოა, რომ სამხატვრო აკადემიის ბაზაზე მხატვრული კერამიკის მიმართულება აქტიურად ვითარდება. 2017 წელს გია იაშვილის ხელმძღვანელობით აბრეშუმის მუზეუმში გამართულ გამოფენაზე "თიხის ნათება" ახალგაზრდა ხელოვანების კომპოზიციები სხვადასხვა ესთეტიკურ-კონცეპტუალურ ჭრილში იკვლევდა თიხის მასალას. მთლიანი გამოფენის ვიზუალურ სტრუქტურაში განსაკუთრებით დამამახსოვრდა სალომე გაგაშელის მინიმალისტური კედლის კომპოზიციები, რომლებიც ლაკონური ფორმით დიზაინისა და მხატვრულობის სინთეზს წარმოგიდგენდა სივრცეში. სივრცული გააზრების ემოციურ და შთამბეჭდავ ვიზუალიზაციას ქმნიდა, ასევე, იძულებით გადაადგილებისა და ოკუპაციის თემის შე-

REACH
art VISUAL
ART consulting
company

PRESENTS

ხელოვნებათმცოდნის ბლოგი

სახეზე თამარ ბერიანიძის ინსტალაცია „სახლი 2002“ - „სახლი, რომელიც ერთ დღეს გაქრა და ერთ დღეს გაჩნდა ამბავი ადამიანებზე, რომელთაც სახლები აკავშირებთ.“

ავტორისეული ძიებები და ამგვარად ფორმირებული განაცხადები დაგვაფიქრებს დღეს თუ რამდენად ფართო სპექტრს და დიაპაზონს ავითარებს თანამედროვე ქართული კერამიკა.

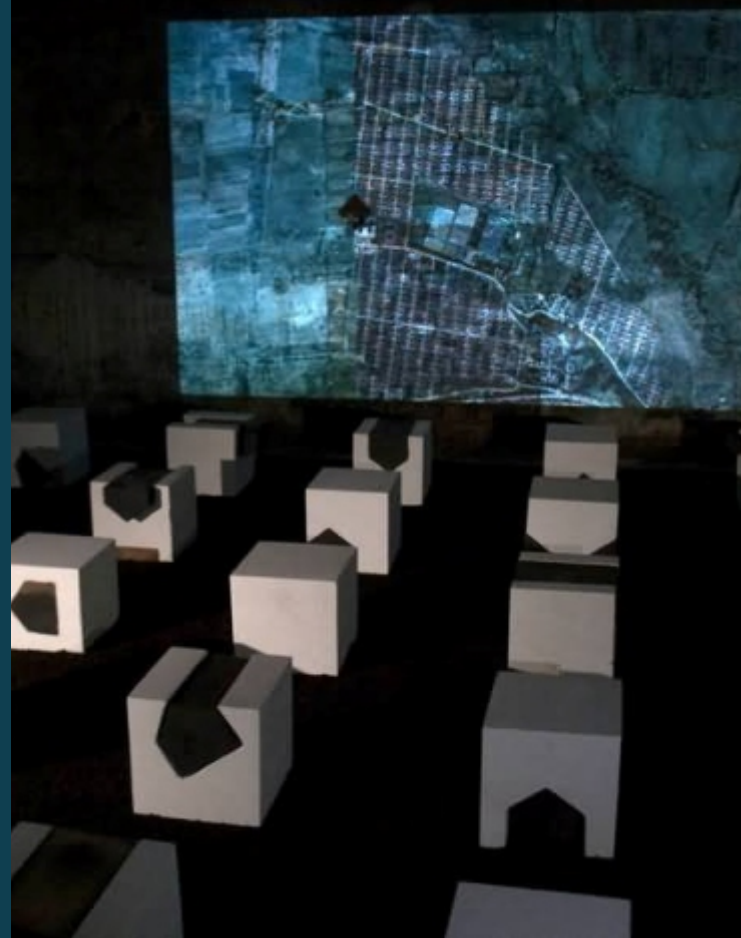
Statements Moulded *in* Clay-

- an archaic material, with its history and deep tradition of handicrafts, informs us about the aspirations, tastes, aesthetics and everyday connections of mankind.

Pottery has a certain historical enigma. In today's technocratic society, clay acquires a completely different meaning for modern men, all the more so for the artist. The ceramic specimens preserved in the museums in Georgia and in the collections of applied arts show the way in which social, ideological and historical relations were formed through household ceramic use.

Ceramics, as far as the field of applied arts is concerned, were often stereotypically perceived as a secondary art field. Today, these stereotypes are broken by the Georgian artists who have been presenting ceramic works with a conceptual approach for years. In 2016, an important statement in this regard was the group exhibition of contemporary ceramic artists – Lia Bagrationi, Merab Gugunishvili, Malkhaz Shvelidze and Lali Kutateladze entitled Wall Object – Material Clay. At the exhibition, clay was formed as a different communication medium. The clay installation objects showed the personal positions and artistic relations of the authors to the viewer.

It is noteworthy that the field of artistic ceramics is actively developing on the basis of the Academy of Arts. In 2017, at the exhibition "Clay Light" held at the Silk Museum under the leadership of Gia Iashvili, the compositions of young artists explored clay material in various aesthetic-conceptual aspects. In the visual structure of the whole exhibition, I especially remembered the minimalist wall compositions of Salome Gavasheli, which presented the synthesis of design and artistry in a laconic form in the space. Tamar Berianidze's installation "House 2002" on the topic of displaced persons and occupation also created an emotional and impressive visualization of spatial understanding - "A house that disappeared one day and a story about the people who are connected by houses appeared." Authorial searches and statements formed in this way make us think today about the wide range that modern Georgian ceramics encompasses.

EMERGING ARTIST

მერაბ გუგუნაშვიდი

თიხა -
რომელიც ფეთქავს

მერაბ გუგუნაშვილის ნამუშევრები პირველად წლების წინ ვნახე და მახსოვს ერთგვარი სასიამოვნო გაოცება და შოკური მდგომარეობა, რაც მაშინ ჯერ კიდევ დამწყები კერამიკოსის გაბედულებამ და ამავედროულად სიფაქიზემ გამოიწვია ჩემში - ასევე დამწყებ ხელოვნებათმცოდნეობის სტუდენტში. მერაბის შემოქმედება იმ დროიდან დღემდე ყოველთვის უფრო და უფრო ძლიერ შემოქმედებას ასდენს ჩემზე. ჩვენი პროფესიული გადაკვეთების პერიოდში მერაბის ნამუშევრები ყოველთვის დაფიქრების ახალ იმპულსებს იძლევა, თავისი ესთეტიკით, მგრძნობელობითა და სიყვარულით.

მერაბ გუგუნაშვილი კერამიკაში ხშირად სერიულად მუშაობს და თიხის მედიუმში ეხება ისეთ სენსიტიურ საკითხებს, როგორიცაა სექსუალური იდენტობა, საზოგადოებრივი ტაბუ, თვალთვალი. მერაბის ავტობიოგ-

რაფიული ამბავი თუ ზოგადი კრიტიკა ფსევდონორმატულ სოციალურ ცხოვრების სირთულეებზე არასდროს არის ხისტი, ის ყველაზე მძიმე გამოცდილებებზეც კი უკიდურესად ფაქიზი ესთეტიკიდან გვესაუბრება. მერაბის ნამუშევრები რაციონალური კონცეპტუალიზაციის მინიმალისტურ ხერხებს არ აღიარებს, აქ სულ სხვა ფერადოვნების ზეიმი... ტკივილიანი სილამაზე, ხშირად ზღვარზე გამავალი ემოციით. ესაა თიხა, რომელიც ფეთქავს... ავტორის პირადი ხმა შენაკადების სივრცეს უერთდება, სადაც ეიფორია და განცდა გამომწვარი და დაფერილია, უკიდურესად დახვეწილი სიმბიოზი - ვნებისა და ტკივილის, ხანგრძლივი ფიქრის, სიცოცხლისა და სიკვდილის მარადცვალებადობა.

MERAB GUGUNASHVILI

EMERGING ARTIST

Clay

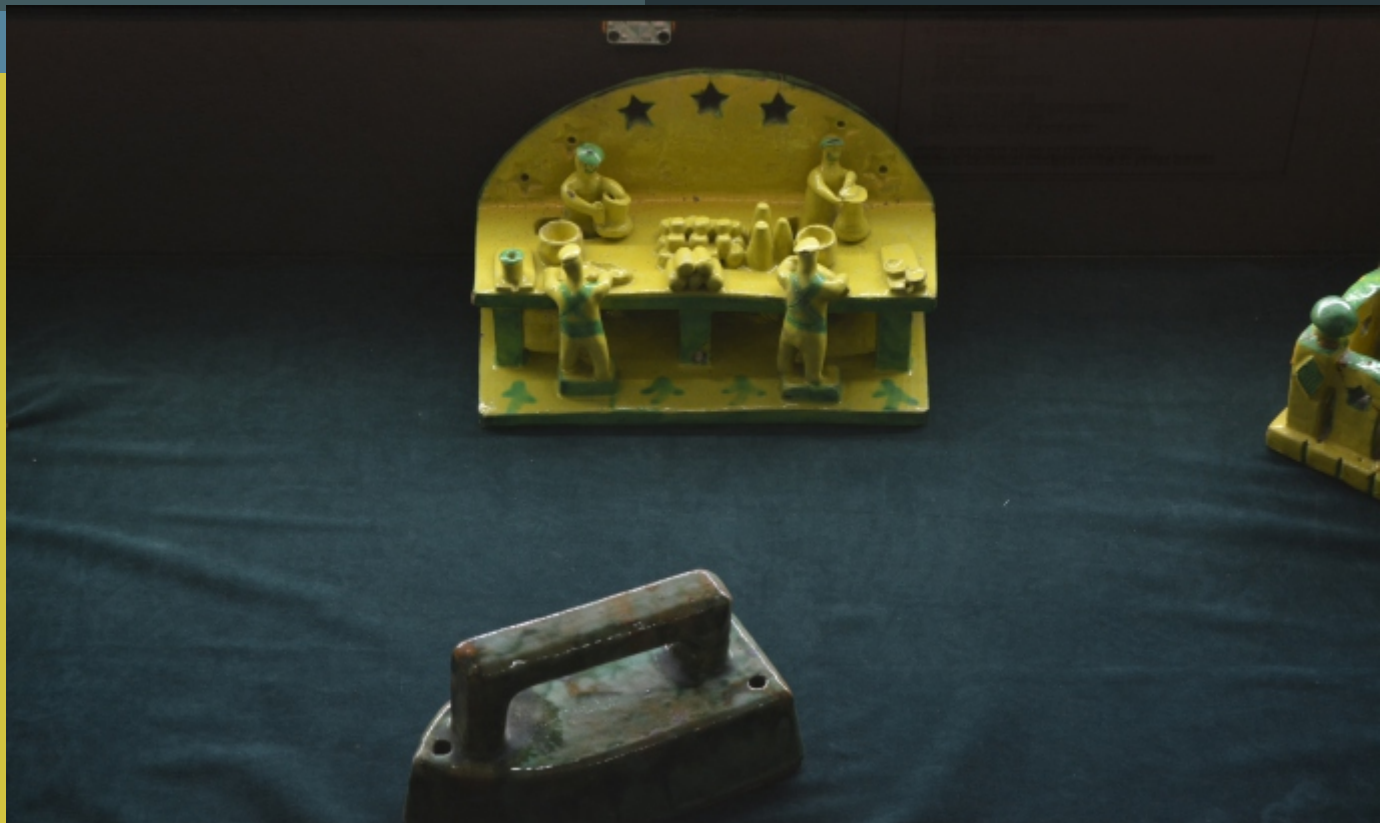
with a heartbeat

I saw Merab Gugunashvili's works for the first time years ago and I remember my pleasant surprise and shock, as a novice art student, caused by the courage and simplicity of a novice ceramicist at that time. Since that day, Merab's work has a stronger and stronger effect on me every single time. During our mutual professional endeavors, Merab's works always give new impulses to thinking with their aesthetics, sensitivity and love.

Merab Gugunashvili often works in ceramics and works with sensitive issues such as sexual identity, public taboo, and stalking. Merab's autobiographical story, or general critique of the hardships of life in a pseudo-normative society is never rigid, it approaches even the most difficult experiences with an extremely delicate aesthetic. Merab's works do not recognize the minimalist tricks of rational conceptualization, there is a completely different colorful fiesta here... Pain-infused beauty, often with borderline emotion. This is clay with a heartbeat. The author's personal voice joins the stream where euphoria and feeling are burnt and tinged, an extremely refined symbiosis - the immortality of passion and pain, long thought, eternal interchangeability of life and death.

იოსებ კბილაშვილის ნამუშევრები. 1930-40-იან წლებში.
მცირე ზომის კერამიკული ფიგურები ე.წ. გორის სკოლის ნიმუშები,
სადაც ნაივოსა და კიჩის სინთეზს ვხვდებით.

ისტორიის გადაკვეთაზე

პროექტი „გაუქმებული რელიკვია“ საბჭოთა პერიოდში განვითარებული „კიჩური“ გამომსახველობის რეფლექსიურ-კრიტიკული ხედვების შემუშავების ერთ-ერთი მცდელობა იყო, რომელიც 2018 წელს განხორციელდა ახალგაზრდა კურატორთა ჯგუფის, ალგორითმი F5-ის (კოტე ბოლქვაძე, მარიამ შერგელაშვილი, ელისაბედ რეხვიაშვილი), თანამედროვე ხელოვანების (თეა გვეტაძე, ნინო ქვრივიშვილი, ნინო საკანდელიძე, თემო ჯავახი) და სამი მუზეუმის (ლიტერატურის მუზეუმი, ხალხური და გამოყენებითი ხელოვნების მუზეუმი, აბრეშუმის მუზეუმი) ურთიერთთანამშრომლობის შედეგად.

ხალხური და გამოყენებითი ხელოვნების მუზეუმის საბჭოთა პერიოდის კერამიკული კოლექცია ის ერთერთი მნიშვნელოვანი მასალა გახლდათ, რომლითაც მკვეთრად გამოვლინდა მჭიდრო კავშირი იდეოლოგიასა და დეკორატიულ-გამოყენებითი ხელოვნების ამ დარგს შორის.

სივრცეში შექმნილი ფერწერული სკულპტურა (პიგმენტირებული კედელი, თიხის ობიექტები) პროექტის ფარგლებში ერთ-ერთი მონაწილე ხელოვანის თეა გვეტაძის ინსტალაცია

„მაყვალ...მალინა...“
დროითი შეგრძნების, პირადი ემოციისა და მესხიერების საკითხებს გადაიზარებდა სწორედ დაფერილი, პიგმენტირებული თიხის მასალაში.

ამდენად, სამუზეუმო ექსპონატი, როგორც არტეფაქტი, ალტერნატიული მნიშვნელობით არამხოლოდ ინახავს გარკვეულ მესხიერებას, არამედ დიალოგური ფორმით შეუძლია გამოხატოს კონკრეტული სოცო-კულტურული შრეები.

Intersecting with History

REACH
art VISUAL
ART consulting
company

PRESENTS

ALGORITHM F5

Works of Ioseb Kbilashvili. 1930-40s.

Small ceramic figures of the so-called Gori school, where we observe the synthesis of naive and kitsch.

The painting sculpture created in the space (pigmented wall, clay objects) within the framework of the project, the installation of one of the participating artists Thea Gvetadze "Blackberry... Raspberry..." would turn the issues of temporal feeling, personal emotion and memory into colored, pigmented clay material.

The project Invalid Memorabilia was an attempt to elaborate the kitsch expressive reflexive-critical views developed during the Soviet period. This was brought to life in 2018 as a collaboration of groups of young curators, Algorithm F5 (Kote Bolkvadze, Mariam Shergelashvili, Elisabeth Rekhviashvili), contemporary artists (Thea Gvetadze, Nino Kvrivishvili, Nino Sakandelidze, Temo Javakhi) and three museums (G. Leonidze State Museum of Georgian Literature, Georgian State Museum of Folk and Applied Arts and The State Silk Museum).

The ceramic collection of the Soviet period at the Georgian State Museum of Folk and Applied Arts was one of the important materials that sharply revealed the close connection between ideology and this field of decorative-applied art.

Therefore, a museum exhibit, as an artefact, not only preserves a certain memory in an alternative sense, but can also express specific socio-cultural layers in a dialogical form.

კერამიკული ფანტასმაგორია

უტა ბეჩაიას შემოქმედება კერამიკის ფუნქციურობას, დიზაინის განსაზღვრულობით კონკრეტიკას სრული ფანტასმაგორული თავისუფალებით არღვევს და ახალ ვიზუალურ შთაბეჭდილებას ამკვიდრებს მნახველში. უტა ბეჩაია თანამედროვე ხელოვანი და დიზაინერია, რომლის შემოქმედება წარმოსახვის სუბიექტივიზაციას მითოლოგიურ და არქეტიპულ საწყისებთან გაერთიანებით ამკვიდრებს. სწორედ ეს სინკრეტულობა გამოარჩევს ბეჩაიას კერამიკულ ობიექტებს. ერთგვარი თეატრალიზა, რიტუალური საზეიმო განწყობა თიხის ამორფულ და დაფერილ ფორმებში ვლინდება. ხელოვანი მცირე ობიექტსა და პლასტიკაშიც კი მასშტაბურ სკულპტურულ ამოცანებს ისახავს. უტა ბეჩაია თავისი ხელწერითა და ხედვით კერამიკაშიც იმ სიზმრისეულ, საუცხოო და ფანტასმაგორულ ესთეტიკას ავითარებს, რასაც მის სხვადასხვა მედიუმში შესრულებულ ნამუშევრებში, პერფორმანსებსა და კოსტიუმების გაფორმებაში ვხვდებით.

UTA BEKAIA

REACH
art VISUAL
ART consulting
company

PRESENTS

CERAMIC TODAY

ceramic

PHANTASMAGORIA

Uta Bekaia's work completely demolishes the functionality of ceramics and the specificity of design by definition with complete phantasmagoric freedom, it establishes a new visual impression in the viewer. Uta Bekaia is a contemporary artist and designer, whose creativity establishes the subjectivization of the imagination by combining it with mythological and archetypal origins. It is this syncretism that distinguishes Bekaia's ceramic objects. A sense of theatrical nature, a ritualistic festive mood is manifested in the amorphous and colored forms of clay. The artist, even in small objects and plastics, tackles massive sculptural objectives. With his handwriting and vision, Uta Bekaia's ceramic works are also developed with the dreamy, wonderful and phantasmagoric aesthetics that we find in his works, performances and costume decoration in various mediums.

WHITE STUDIO

Handmade Porcelan

WHITE STUDIO

ინტერვიუ ნატა ერისთავთან

WHITE STUDIO

დასაწყისი

გაგვიზიარეთ WHITE Studio-ს დაარსების ამბავი.

როგორც კერამიკოსს დიდი გამოცდილება დამიგროვდა და წლების მანძილზე ვეცნობოდი სხვადასხვა კერამიკის სახელოსნოს სამღვარვარეთ. უცხოეთში კარგად არის განვითარებული თიხის დამუშავების ტექნოლოგიები და ხელმისაწვდომია განსხვავებული მასალები. ამან შთამაგონა, რომ მსგავსი ტიპის სახელოსნო ადგილობრივად დამეფუძნებინა. 2013 წელს ჩემს მეგობართან, ნინო ყაზბარაშვილთან ერთად, დავიწყე WHITE Studio-ს, როგორც შემოქმედებითი სახელოსნოს განვითარება. თავდაპირველად, ეს იყო ექსპერიმენტული ინიციატივა. კომპანიის სახელწოდება დაკავშირებულია თეთრი თიხასთან, რომელიც გარკვეული ძიების შემდეგ ადგილობრივად საქართველოში აღმოვაჩინეთ. ეს არის მასალა რომლისგანაც კერამიკის გამოწვა და დამზადება გაცილებით მაღალ ტემპერატურაზე ხდება, ვიდრე ტრადიციული ქართული კერამიკის შემთხვევაში. ადგილობრივ თეთრ თიხას ჩვენ ვუწოდეთ „ქართულ ფაიფურს“, რადგან ეს მასალა, მონაცემებითა და თვისებებით ჰგავს ფაიფურს. დროთა განმავლობაში White Studio-ში განვავითარეთ კერამიკის ცენტრი, დავიწყეთ ადგილობრივ ბაზარზე თანამედროვე მაღალი ხარისხის კერამიკული პროდუქციის დამზადება, ასევე საგანმანათლებლო რეფორმებიც გავატარეთ ამ მიმართულებით (ვორქშოპები, ტრენინგები). რადგან ქართული თეთრი თიხის დასამუშავებლად არ არსებობს პირობები, სრულიად ახალი ტექნოლოგიების ჩამოტანა მოგვინია უცხოეთიდან და ამ გამოცდილებამ ნამდვილად გაამართლა. დღეს თამამად შეგვიძლია აღვნიშნოთ, რომ მოწინავე პოზიციას ვიკავებთ ქართული მაღალხარისხიანი კერამიკული ნაწარმის დამზადებაში.

ხელნაკეთი კერამიკა და მაღალი ხარისხის პროდუქცია.

როგორია WHITE Studio-ს კომერციული ხედვა და შემოქმედებითი მიდგომა?

როგორც აღვნიშნე თავიდან, ეს ნამოწყება სრულიად ენთუზიასტურად და ექსპერიმენტულად დაიწყო. ინტუიციით ეტაპობრივად ვხვდებოდით, თუ რა აინტერესებს მომხმარებელს, როგორ შევთავაზოთ ადგილობრივ მყიდველს მის-

WHITE STUDIO

თვის ხელმისაწვდომი და ამაღდროულად, ექსკლუზიური პროდუქცია. ჩვენთვის თავიდანვე ამოსავალი წერტილი იყო ხარისხიანი პროდუქციის შექმნა. ორიგინალური, უნიკალური ნამუშევრების დამზადება ბიზნეს გათვლების მხრივ გარკვეულ გამოწვევებთან არის დაკავშირებული. თუმცა, სწორედ ამგვარი შემოქმედებითი მიდგომა ხდის არასტანდარტულსა და გამორჩეულს ჩვენს კერამიკას. ჩვენი პროდუქციით უმეტესად ინტერესდება უცხოელი ვიზიტორი, გვაქვს საერთაშორისო კავშირები და ექსპორტზეც გაგვაქვს ინტენსიურად ჩვენი ნაწარმი. ჩვენი მიზანი მართლდება - კერამიკა დღეს განსაკუთრებულ ფოკუსშია საქართველოში და მეტი და მეტი ადამიანი მოდგანვობს ამ სფეროში, ამით ძალიან ბედნიერი ვარ.

ქალი ენთერპრენერი და კერამიკოსი.

რას ეფუძნება ნათო ერისთავის პერსონალური ხედვა?

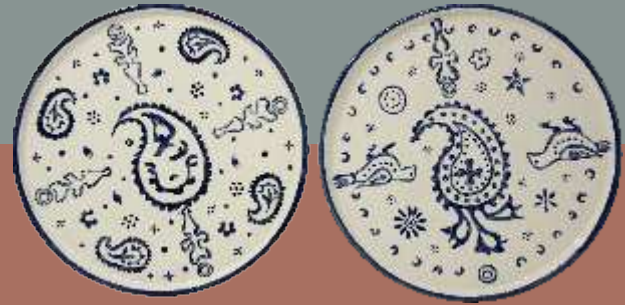
ჩემთვის, როგორც კერამიკოსოსთვის შემოქმედებითი სამუშაო უფრო გულისხმობს არაკომერციული ნამუშევრების შექმნას. თუმცა მას შემდეგ რაც **WHITE Studio** დავაფუძნე, ჩემს ძირითად რესურსს სწორედ აქ მუშაობაში ვდებ. საკმაოდ რთულია, რომ შემოქმედებითი, დამოუკიდებელი საქმიანობა განავითარო და პარალელურად ბიზნესს გაუძღვე. თუმცა, უნდა აღვნიშნო, რომ მთელი ამ წლების განმავლობაში მე როგორც, მხატვარი შემოქმედებითი პრინციპებით ვავითარებდი **White Studio**-ს სამუშაო სტრატეგიას. რა თქმა უნდა შემოქმედებითი მიდგომა რჩება ჩვენს მთავარ მისიად, მაგრამ ახლა გვყავს ახალი გუნდი, ვინც უშუალოდ მენეჯერული ხედვით გაუძღვება ამ ბიზნესს. მე ვრჩები მხატვრულ კონცეფციაზე პასუხისმგებელი და მეტი თავისუფალი დროც მექნება პირადი შემოქმედების განვითარებისათვის.

WHITE Studio-ს სტრატეგიული მიმართულებები და სამომავლო ხედვები

WHITE Studio-ს ამოსავალი წერტილია მაღალხარისხიანი ალტერნატიული ქართული კერამიკული ნაწარმის შექმნა, სადაც ერთის მხრივ გათვალისწინებულია ქართული კერამიკის ტრადიცია, მეორეს მხრივ კი ახალი ტენდენციები, ინოვაციური მიდგომები და ესთეტიკა. ჩვენ მხოლოდ სასუვენიერე მიმართულებით არ ვიზრუნავთ საქმიანობას, ჭურჭლის გარდა გვაქვს კერამიკული ელემენტებით გაფორმებული ავეჯის მიმართლება, კედლისა და დეკორატიული ობიექტების შეკვეთები. ეს უკვე ინტერიერის დიზაინის სფე-

WHITE STUDIO

WHITE Studio

როა. ამ მიმართულებით ვთანამშრომლობთ მსხვილ კომ-პანიებთან და სხვადასხვა უცხოელ პარტნიორთან, გვაქვს შეკვეთები სასასტუმრო და სარესტორნო ქსე-ლებიდან. მნიშვნელოვანი და გამოყოფილი მიმართუ-ლებაა ჩვენს წარმოებაში ქართული მოტივების, ელე-მენტებისა და დეკორის თანამედროვე ვიზუალიზაციების შექმნა. ამ მიმართულებით სხვადასხვა პროექტი გვაქვს წამოწყებული. ცალკე სახელოსნოში ხდება უშუალოდ ტრადიციული ელემენტების, ორნამენტისა და ფორმე-ბის მოძიება და თანამედროვე ტექნიკით ახლებურად წარდგენა..

ზოგადად, ჩვენი ხედეა ეფუძნება, არამხოლოდ კომერ-ციული ბიზნეს-სტრატეგიის განვითარებას, არამედ ქართული კულტურის, ტრადიციული ესთეტიკის, გე-მოვნების სტანდარტების საერთაშორისო მასშტაბით წარმოჩენას.

პოსტკოვიდ რეჟიმში რეორგანიზაცია მოგვიწია. ამ ეტაპზე განვაახლეთ მუშაობა, გავხსენით ადგილობ-რივი მყიდველისთვის საჩუქრების მაღაზია, რომელიც მდებარეობს პეტრიაშვილის ქუჩაზე. უახლოეს პერიოდში კი გაიხსნება ახალი გალერეა და შემოქმედებითი სახე-ლოსნო. იქ უკვე ექსკლუზიუ-რი, ექსპორტზე ორიენტირებული ნამუშევრები შეიქმნება. ამდენად, გაიზრდება საერთაშორისო ბაზარზე თანამედროვე ქართული კერამიკის ცნებულთა მარიამ შერგელაშვილი

Nata ERISTAVI

REACH
art VISUAL
ART consulting
company

PRESENTS

WHITE STUDIO

The Beginning.

Share with us
the story of founding the
WHITE Studio

As a ceramist, I have gained quite a lot of experience and got to know different ceramic studios abroad. Clay processing technologies are well developed abroad and different materials are available. This inspired me to create this type of a studio locally. I started developing WHITE Studio as a creative workshop in 2013 with my friend Nino Kambarashvili. At first it was an experimental initiative. The name of the company is associated with white clay, which, after a bit of searching, we found locally in Georgia. Ceramic items from this material require a much higher temperature of firing than what is traditional for Georgian pottery. We called the local white clay "Georgian Porcelain" since this material, with its characteristics, resembles it a lot. Over time, we developed a ceramic center in WHITE Studio and started creating modern high quality ceramic items for the local market. We also carried out educational reforms in this direction (workshops, trainings). Since we did not have the needed conditions for working with Georgian white clay, we had to bring completely new technology from abroad. This venture proved to be very successful. We can proudly state today that we are frontrunners of creating high quality ceramic pieces in Georgia

HANDMADE CERAMICS AND HIGH-QUALITY PRODUCT. WHAT IS THE COMMERCIAL VIEWPOINT AND CREATIVE APPROACH OF WHITE STUDIO?

As I previously noted, this venture started out as an enthusiastic experiment. Intuitively, we gradually realized what the customer was interested in and how to offer the local buyer affordable and, at the same time, exclusive products. The starting point for us has always been creating high quality items. In terms of business calculations, providing unique, original pieces is quite risky. However, this very approach is what distinguishes our unusual works. Our products mainly attract foreign visitors. We also have international connections and export our products quite intensively. Our goal is coming together – today ceramics has a special spot-light in Georgia and more and more people work in this field. I am very happy about this.

WHITE Studio

REACH
art VISUAL
ART consulting
company

PRESENTS

WHITE STUDIO

WOMAN ENTREPRENEUR AND CERAMIST. WHAT IS NATO ERISTAVI'S PERSONAL VIEW BASED ON?

For me, as a ceramic specialist, creative work relates to shaping non-commercial pieces. However, after founding WHITE Studio, I put most of my resources in working here. It is quite difficult to carry out creative, independent activities and run a business at the same time. However, I must point out that all these years I, as an artist, have been developing the working strategy of WHITE Studio with creative principles. Of course, creative approaches remain as our main mission, but today we have a new team which will lead the business with a managerial viewpoint. I remain responsible for the artistic concept and will have more free time to develop my personal creative ventures.

STRATEGIC DIRECTION AND FUTURE VISIONS OF WHITE STUDIO

The starting point of WHITE Studio is the creation of high quality alternative Georgian ceramic products which, on the one hand, embraces the tradition of Georgian ceramics and, on the other hand, encompasses new trends, innovative approaches and aesthetics. We do not limit our activities only to souvenirs, in addition to crockery, we also have furniture decorated with ceramic elements, orders for walls and decorative objects. This is the field of interior design. In this direction we cooperate with large companies and various foreign partners, we have orders from hotel and restaurant chains.

An important and distinguished direction in our production is the visualizations of Georgian motifs, elements and decor. We have launched various projects in this direction. In a separate workshop, traditional elements, ornaments and shapes are researched and represented with modern techniques.

Generally, our vision is based on not only commercial business strategy development, but also on representing Georgian culture, traditional aesthetics, and standards on an international level. We had to reorganize in the post COVID environment. At this stage we have resumed work, opened a gift shop for local buyers on Petriashvili street and a new gallery and creative workshop will be opened in the near future. Exclusive, export-oriented works will be created there. Thus, the awareness and availability of modern Georgian ceramics on the international market will increase.

COVER: Tamuna Melikishvili doodling

Publishing and Concept	- Thea Goguadze (Tea Nili)
Art Historian	- Mariam Shergelashvili
Editor	- Mariam Shergelashvili
Design	- Irina Kacharava
Translation and Editing	- Ketevan Uchaneishvili
	- Andriy Etcheverry
Talk	- Gil Goldfine
Interview	- Lia Bagrationi
	- Nata Eristavi
Review	- Maia Duishvili
	- Mariam Shergelashvili
Photo	- Contributed by the Artist

This work, including its parts, is protected by copyright. None of the materials may be redistributed or reproduced, in whole or in part, in any form or by any means without the consent of the publisher and the author. This applies to electronic or manual reproduction, including photocopying, translation, distribution and other forms of public accessibility

ყდაგა: თამუნა მელიქიშვილის დუდლი (არაფოტოკოპირებადი ნახატი)

გამომცემელი და კონცეფტია	- თეა გოგუაძე (თეა ნილი)
ხელოვნებათმცოდნე	- მარიამ შერგელაშვილი
რედაქტორი	- მარიამ შერგელაშვილი
დიზაინი	- ირინა კაჭარავა
თარგმანი და კორექტურა	- ქეთევან უჩანეიშვილი
	- ანდრი ეტევერი
საუბარი	- ჯილ გოლდფინი
ინტერვიუ	- ლია ბაგრატიონი
	- ნატა ერისთავი
რეცენზიები	- მაია დუიშვილი
	- მარიამ შერგელაშვილი
ფოტო	- მოწოდებულია ხელოვნების მიერ

ეს ნამუშევარი, ყველა ნაწილის ჩათვლით, დაცულია საავტორო უფლებებით. დაუშვებელია ნამუშევრის, მთლიანად თუ ნაწილობრივ, ნებისმიერი ფორმით გამოყენება, გავრცელება, ან გადაღება გამომცემლისა და ავტორის თანხმობის გარეშე. ეს ეხება ელექტრონულ თუ მექანიკურ მეთოდებს, მათ შორის ფოტოკოპირების გადაღებას, თარგმანს, და საზოგადოებისთვის ხელმისაწვდომობის სხვა ფორმებს.

In cooperation with

14, M. Kostava ST. 0108 Tbilisi, GEORGIA
+995 599 502 500
irina.kacharava1@gmail.com
@istudiolab
istudiolab
www.istudiolab.ge

Digital Publication - [www. http://reachartvisual.com/](http://reachartvisual.com/)
ISSN 2667-9728 (Online)
© Reach art Visual 2021
I/D 4045922295 - Georgia

June

ANNOUNCEMENT

ՆՈՄԵՆ

04

-----IN THE BEGINNING WAS THE CLAY-----

ZE GAVLENA

RAV•art review 06.2021

